

SLADKÝ ŽIVOT

Carol Marinelliová
Její skandální
klient

CAROL MARINELLIOVÁ

JEJÍ SKANDÁLNÍ
KLIENT

PŘEKLAD

ZUZANA ĽALÍKOVÁ

Milá čtenářko,

svět se mění nenápadně... Pokud jste jedna z mých věrných, které čtou mé knihy už celé roky a uvědomíte si to, budete se mnou určitě souhlasit. Napadlo mě to, když jsem tak uvažoval nad příběhy, které jsem pro Vás vybral tento měsíc. Dokážete si představit, že by před dvaceti roky byla hrdinkou mého příběhu černá židovka plánující oslavy Chanuky (Marcella Bellová: Jak odolat pokušení...)? Nebo že by bratr hlavního hrdiny žil už léta ve šťastném svazku se svým manželem (Michelle Smartová: Poslední tři dny)? Ale, jak už jsem napsal: svět mění. A opravdu jsem zvědavý, čeho se ještě dočkáme. Dorůstají nové generace čtenářek, které chtějí číst o svém světě, ne o světě svých maminek a babiček... A tak to má být! S tím „dřívějším“ světem z mých knih a tím jejich bude ale vždy představovat spojení to, že to nakonec dobře dopadne..., a láska!

A to je vlastně nejpěknější a nejdůležitější myšlenka tohoto mého malého novoročního poselství, jestli to tak můžu nazvat. Svět se mění, láska zůstává.

Tak si ji užijme!

S láskou

Váš Harlequin

Carol Marinellová

**JEJÍ SKANDÁLNÍ
KLIENT**

Amsterdam • Atény • Bombaj • Budapešť • Hamburk
Londýn • Madrid • Milán • New York • Paříž
Rio de Janeiro • Stockholm • Sydney
Tokio • Toronto • Varšava

Název originálu:
Innocent Until His Forbidden Touch

První vydání:
Mills & Boon, an imprint of HarperCollinsPublishers, 2022

Překlad:
Zuzana Lalíková

Odpovědný redaktor:
Jiří Chodil

© 2022 by Carol Marinelli
© For the Czech Republic edition by HarperCollins Polska sp. z o.o.,
Warszawa 2024
Tato kniha je vydána na základě licence Harlequin Books S.A.

Všechna práva vyhrazena, včetně práva na reprodukci části díla
v jakékoliv podobě.

Všechny postavy v této knize jsou fiktivní. Jakákoliv podobnost se
skutečnými osobami, žijícími či zesnulými, je čistě náhodná.

Harlequin a Harlequin Sladký život DUO jsou ochranné známky,
jejichž vlastníkem je Harlequin Enterprises Limited a které byly
použity na základě jeho licence.

HarperCollins Polska je ochranná známka, jejímž vlastníkem je
HarperCollins Publishers, LLC. Název ani známku není možno
použít bez souhlasu vlastníka.

Ilustrace na obálce byla použita po dohodě s Harlequin Books S.A.
Všechna práva vyhrazena.

Elektronické formáty: Katarzyna Rek

HarperCollins Polska sp. z o.o.
ul. Domaniewska 34A, 02-672 Warszawa

ISBN: 978-83-8342-102-5 (EPUB)
ISBN: 978-83-8342-103-2 (MOBI)
ISBN: 978-83-8342-104-9 (PDF)

PROLOG

Před deseti lety

Beatrice nepřijela do kláštera bez ohlášení. Nikdy by si to z úcty k jeptiškám, které ji vychovaly, ani nedovolila, zvláště když jí cesta po souši trvala dlouho, protože chtěla ušetřit peníze za letenku z Londýna. Mnohem důležitější pro ni však bylo, aby obdržela odpověď na své četné žádosti o schůzku s matkou představenou. Bylo jí řečeno, že je cesta zbytečná a že pro ni nemůžou udělat nic víc, než co jí už vzhledem k okolnostem sdělili jak o její minulosti, tak o matce, jež ji opustila.

Na pěšině vedoucí ke klášteru se Beatrice utěšovala skutečností, že i kdyby se o své matce nedozvěděla nic nového, třeba by zjistila, jak se daří její drahé přítelkyni Alicii.¹

¹ Příběh Alicie (a Danta) vyšel v červenci minulého roku pod názvem *Jeho největší pokušení*. Alicia se v něm po letech, kdy pracuje jako hotelová pokojská, setkává se svou dětskou láskou Dantem, který se stal úspěšným podnikatelem. Jejich osudy jsou „zarámovány“ přáním Alicie, aby jí Dante pomohl najít právě Beatrici, její přítelkyni z kláštera, kde byly obě dívky – považované za sirotky – vychovávány. Beatrice odešla z kláštera studovat a přestala se Alicií ozývat. Dante ovšem v hledání neuspěl, zjistil pouze, že se zmizením Beatrice se pojí cosi tajemného. Poznámka redaktora.

Jejich rodiny je odložily u dveří kláštera tři týdny po sobě a dívky se lišily tak, že to už víc ani nejde.

Alicia tmavovlasá a plná života a Beatrice její bleďý a plachý stín.

Za normálních okolností by se nejspíš nikdy nepřátelily. A přesto se Alicia z nějakého neznámého důvodu rozhodla, že nebudou jen kamarádky – dokonce nebudou ani sestry. Naopak často prohlašovala, že jsou dvojčata!

V jedenácti letech získala Beatrice stipendium na uznávané internátní škole v Miláně. Třásla se hrůzou z neznámého a Alicia se snažila nést tuto novinu statečně. Odpřísáhly si, že zůstanou v kontaktu. Alicia jí radila, ať se svědomitě učí a najde si dobrou práci, aby spolu jednoho dne mohly bydlet.

Této vidiny budoucnosti se Beatrice držela. Vždy se děsila, co ji po odchodu z kláštera čeká, věděla však, že budou mít jedna druhou.

Alicia se nikdy nenaučila dobře číst, a už vůbec neuměla psát, to ovšem Beatrici neodradilo – pravidelně jí psala dopisy. Sotva se však v Miláně trochu rozkoukala, poslali ji do malého opatství ve Švýcarsku, aby si prohloubila znalost cizích jazyků.

V opatství nebyly žádné další děti a už vůbec ne dospívající mladí lidé, proto neměla příležitost najít si kamarády. V opatství panoval přísný řád, jednou za čas jí však dovolili zavolat do kláštera v sicilském Trebordi. Bezvýsledně. Sestry jí nikdy nepřivedly Alicii k telefonu s vysvětlením, že je zrovna na modlitbách, nebo s kamarádkami, nebo po škole.

Beatrici to připadalo jako pouhé výmluvy. Jako by jeptišky sabotovaly její snahu udržet s blízkou kamarádkou přátelství na dálku.

Alicia měla ovšem vždy sklony k melodramatickým

výlevům, a Beatrice se proto domnívala, že řádové sestry se bojí, jaký virvál by její telefonáty způsobily. Dokonce začala uvažovat, zda Alicia vůbec obdržela všechny dopisy, jež jí psala, a zapřísahala se, že do kláštera zajede hned, jak si to bude moct dovolit.

Poslední dva školní roky strávila v Anglii, kde získala pověst odměřené a chladné dívky, která si všechny držela od těla, zato se vždy s rukou nad hlavou hlásila o slovo, aby mohla téměř vždy správně odpovědět na učitelovu otázku. Ta tam byla stydlivka, již kdysi bývala.

Stejně to bylo první rok na univerzitě.

Angličtinu měla sice výbornou, přesto při vyučování za svými spolužáky zaostávala. Neměla smysl pro humor a sarkastické poznámky chápala vždy doslovně. Nikdy se v rozhovorech nedostala dál než k prvním společenským otázkám – *Odkud jsi? Čím se živí tvoji rodiče?*

Nyní se vrátila do Trebordi, kde její životní příběh kdysi začal.

Došla ke dveřím, u nichž ji před devatenácti lety jako miminko zanechali. Přemýšlela o tom, jak vyděšená a osamělá si musela její matka připadat.

Protože přesně takhle se cítila i ona.

Vyděšená.

Osamělá.

Měla jsem však Alicii, připomněla si Beatrice.

S úsměvem zazvonila na zvonek na bráně ve zdi obíhající klášterní dvůr.

Zarazilo ji, že jí přišla otevřít sama matka představená.

„Jsem tak ráda, že jsem zpátky...“ vyhrkla Beatrice s rudými tvářemi a se srdcem až v krku, zatímco procházely po cestičce ke klášterní budově.

„V kolik hodin ti jede vlak zpátky?“ zeptala se matka představená, která ani na okamžik nezvolnila rychlý krok. „Ještě dnes se vracíš do Anglie, je to tak?“

„Ne, chci se v Trebordi zdržet aspoň týden. Možná dva,“ odpověděla Beatrice v naději, že jí matka představená nabídne ubytování.

Na schodišti ke kanceláři matky představené Beatrice pochopila, že se pozvání nedočká.

„Nemůžeme dovolit, aby si z našeho kláštera všechny děti, o které jsme se kdy staraly, udělaly hostel...“ Přísný tón zmírnila úsměvem. „Jakmile vás vypustíme do světa, je na vás, co se svým životem uděláte. Jste nezávislé a musíte se o sebe umět postarat. A to znamená i zajistit si ubytování. Ne spoléhat na nás.“

„Jsem nezávislá, matko představená,“ namítla Beatrice.

„Získala jsi na univerzitě úplné stipendium?“ zajímala se matka představená.

„Ano.“ Beatrici ta otázka trochu urazila, rozhodla se to však nedat najevo. Byla sice za stipendium neskonale vděčná, musela však dřít, aby si ho zasloužila, při studiu pracovala v lékárně a nyní... „O večerech a víkendech pracuju v nemocnici jako tlumočnice a překladatelka.“

V kanceláři matky představené se posadila na židli a vytáhla zápisník a pero.

„To odlož, dítě. Nemám ti co víc říct,“ zadupala matka představená Beatriciny naděje do prachu.

„To je možné,“ uznala Beatrice. „Vzpomínám si ale, že Alicia měla ke své zavinovačce přišpendlené zlaté náušnice jako *signi di riscoscimento*. Rozpoznávací znamení. Četla jsem, že pokud se matka pro dítě vrátí, díky tomuto znamení své dítě ihned pozná.“

„Už jsem ti řekla, Beatrice, že ty jsi u sebe nic takového neměla.“

„Něco určitě ano,“ naléhala Beatrice. „Třeba stránku z bible...?“ Bylo jí řečeno, že její matka byla nejspíš turistka, která každý rok přijížděla do Trebor-di na festival – této domněnce odpovídaly Beatriciny blondaté vlasy. „Nebo cetka z festivalu.“

„Beatrice, kdybys u sebe něco měla, řekla bych ti to,“ trvala na svém matka představená.

„A co třeba látková plenka?“ zeptala se už se slzami v očích. Styděla se, že ji jako maličké miminko matka odložila nezakrytou a nahou. Jako by nebyla nic víc než odpad, kterého je potřeba se zbavit. „Cokoli? Byla bych vděčná i jen za útržek papíru.“

„Tohle ničemu nepomůže. Jen tu marníš svůj i můj čas,“ vyčetla jí matka představená. „Dostalo se ti vzdělání, o jakém se většině lidí může jen zdát. Už nech minulost za hlavou.“

„Ne,“ odpověděla Beatrice. „To neudělám. Dělán si o svoji matku obavy. Pokud mě opustila, protože se jí stalo něco hrozného, chci, aby věděla, že to chápu. A pokud byla mladá a vyděšená, chci jí říct, že vím, jaké to je být sama a vyděšená. Mám ji ráda, a tak jí chci do očí říct, že jí odpouštím.“

„Taková posedlost není zdravá, Beatrice,“ varovala ji matka představená. „Viděla jsem za svůj život příliš mnoho dětí posedlých poznat minulost, že si tím zničily budoucnost.“

„Chci znát svou minulost. Přijdu každý rok ke dveřím kláštera. A přijdu každý rok i na Aliciiny narozeniny...“ Všimla si, že se matka představená začervenala, a pojala podezření. „Obdržela Alicia moje dopisy?“

„Samozřejmě.“

Matka představená by mi přece nelhala, že ne?

Akorát že si byla Beatrice jistá, že přesně to se stalo, a přimhouřila modré oči. Stálo jí veškerou sílu, aby se matce představené postavila. „Tomu nevěřím.“

„Prosím, prokazuj mi úctu, jak jsme tě to učily,“ obořila se na ni abatyše.

„Matko představená, uctivě se ptám, kde je moje kamarádka?“ zeptala se Beatrice mnohem smířlivějším hlasem.

Nebylo jí to však k ničemu. Matka představená jí ani tentokrát neodpověděla.

„No, když mi to nechcete říct, půjdu do vesnice. Mám dost peněz, abych si mohla dovolit pokoj v penzionu.“ *Hodně malý pokoj.* „Mohla bych zajít za *signorou* Schininou.“ Ta žena vedla ve vesnici nevěstinec a věděla, kde se co šustne. „Zná všechny místní klepy a její syn Dante si byl s Alicií blízký...“

„Zemřela.“

„V tom případě se půjdu poptat někoho jiného. A budu se ptát, dokud –“

„Dítě...“ zastavila ji matka představená. „*Non de-stare il cane che dorme.* Neprobouzej spícího psa.“

Jakého spícího psa? Proč je matka představená z mé přítomnosti tak nervózní?

„Neodjedu z Trebordi, dokud se nedozvím pravdu,“ prohlásila Beatrice neústupně. Zavřela zápisník, vrátila pero do kabelky a se srdcem až v krku se na abatyši vzdorovitě zadívala. „Půjdu do všech obchodů, budu klepat na všechny dveře...“

Matce představené došla trpělivost a vstala. „Prosím, počkej zde.“

Beatrici připadalo, že čeká snad celou věčnost. Uplynula jedna hodina, pak druhá, a matka představená se nevracela. Nakonec přistoupila k oknu

a vyhlédla ven. Ne však na moře, ale na hřiště klášterní školy, kam kdysi docházela.

Otočila se, když se dveře pracovny konečně otevřely. Nestála v nich však matka představená.

„Sestro Catherine.“ Beatrice předpokládala, že jí jeptiška přišla vysvětlit, kde se matka představená zdržela, a nabídnout občerstvení.

Kam se poděla jejich pohostinnost? Abatyše mě tu nechala čekat už dost dlouho.

„Bylo mi řečeno, že máš mnoho otázek.“ Sestra Catherine jí pokynula, aby se posadila.

„Ano, to mám,“ přisvědčila Beatrice. „Byla jsi tu, když mě našli u dveří kláštera?“

Sestra Catherine byla žena neurčitého vzhledu. Zpod hábitu jí vykukovaly tmavé vlasy a nad hnědýma očima se klenula tmavě hnědá obočí. Beatrici vždy připadala trochu zlá, ne však zlomyslná. Jen... lhostejná. Vyučovala latinu, v níž Beatrice vždy vynikala.

Sestra Catherine ji ve studiu ovšem nijak nepovzbuzovala.

A nyní Beatrice pochopila, že právě sestra Catherine je její matka.

„Byla jsem obyčejná, jako ty,“ řekla jí jeptiška. „Věčně zachmuřená.“

Beatrice mlčela a jen jí hleděla do tváře, v níž teď už poznávala tu svou.

Proč jsem to jen neviděla dřív? Měla jsem matku přímo před sebou a nepoznala ji...

„Jedna věc mě však zajímala...,“ pokračovala jeptiška.

Zajímala se o jednu věc a toužila uspokojit svou zvědavost, než se zcela oddá církvi. Věc, kterou mohla poznat jen s mužem...

„Pomáhala jsem své matce uklízet chatky, v nichž přebývali turisté,“ pokračovala sestra Catherine ve vyprávění o Beatricině původu. „Tvůj otec byl vdovec. Byl ženatý třicet let a ztráta manželky ho strašlivě zničila. Přijel z Německa na dovolenou.“

„Takže nepřijel na festival?“ Beatrice se zarazila. Vždy jí matka představená říkala, že její matka byla turistka, kterou zaujal místní festival. Tak proč by nemohl zaujmout i jejího otce?

„Ne!“ Sestra Catherine se zamračila. „Byl to historik, který se minulostí nejen zabýval, ale také v ní žil. Tvrdil, že mu připomínám jeho ženu, když byla ještě mladá.“

„Zneužil tě?“ zašeptala Beatrice, vyděšená, že by mohla být plodem tak ohavného činu.

„Ne,“ odpověděla stručně sestra Catherine. „Bylo mi dvacet pět let a on byl velmi pohledný. Chtěla jsem to s ním prožít.“

Beatricin původ jí její matka odvykládala jako přednášku z dějepisu – bez emocí a v podobě stručného shrnutí. Dva týdny žila s tím mužem v hříchu, z něhož se mnoho následujících let kála.

„Byla jsem novicka, když jsem zjistila, že čekám dítě, a...“ Sestra se odmlčela.

„Bála ses?“

„Věděla jsem, co chci se svým životem dělat, a věděla jsem, že se o tebe postarají...“

„Matka představená o tom věděla?“

„Jistěže ne,“ odpověděla sestra Catherine ostře. „Pravdu o tvé matce jsem léta znala jen já.“

Beatrici ta slova bodla u srdce.

Matce představené *nic* neuniklo. Věděla o všem, co se v klášteře šustne. A přesto před ní sestra Catherine své těhotenství utajila. Stejně jako Beatricino

narození. Když její čas nadešel, očividně se na matku představenou neobrátila s prosbou o pomoc.

„Až když ti bylo asi deset let, povolala si mě matka představená do své pracovny,“ pokračovala sestra Catherine ve vyprávění chladným, neosobním hlasem. „Začala si na nás dvou všimnout podobností, které nemohla jen tak přejít. Abych byla upřímná, žádné podobnosti jsem si nevšimla. Obě jsme sice drobné, ale ty jsi blondátá...“

Jak jsem to mohla nevidět?

Beatrici náhle připadalo, jako by se dívala do zrcadla. Tedy kdyby si místo svých blondatých vlasů a modrých očí představila hnědé vlasy a hnědé oči...

Zapátrala v paměti po nějaké osobní vzpomínce na sestru Catherine a konečně jednu našla, pouze nebyla moc láskyplná.

Jednoho dne zvon oznámil, že se děti mají odebrat na hřiště hrát si. Prosila sestru Catherine, aby mohla zůstat v budově školy a číst si.

„*Andate a giocare fuori,*“ odpověděla sestra Catherine, aniž by k Beatrici vzhlédla.

Jdi si hrát ven.

Beatrice chraplavým hlasem řekla: „Kdykoli se v městě konal festival, každou noc jsem se vykrádala oknem ven a chodila tě tam hledat. Doufala jsem, že se moje matka vrátí a bude mě hledat. Že se potkáme na ulici a už nikdy se neodloučíme.“

Sestra Catherine pokrčila rameny. „Chtěla jsi odpovědi. Máš je. Byla jsem k tobě naprosto upřímná a řekla ti všechno, co jsi tolik let chtěla vědět.“ Rozhodila paže, jako by říkala: co ještě po mně chceš? „Tady nic víc nenajdeš. A pokud zůstaneš, čekají mě jen potíže. Dostala jsi tu jídlo na stůl, střechu nad hlavou, vzdělání, které jsem si nemohla dovolit...“

Ne však mateřskou lásku, pomyslela si Beatrice hořce.

„Nedala jsi mi zavinovačku. Ani plenku,“ vyčetla své matce, protože ji stále mrzelo, že na ni nikdy neměla jedinou památku.

„Bylo parné léto a věděla jsem, že tě sestry z kláštera brzy najdou,“ odvětila sestra Catherine lhostejně. „Zavinovačka nebyla potřeba.“

„Jak pozorné,“ odpověděla Beatrice sarkasticky, jak se to během let naučila.

Odešla, objednala si taxi na nejbližší vlakovou stanici, a zapřísahala se, že se sem už nikdy nevrátí.

Odpovědi, které zjistila, se jí hnusily natolik, že vzdala i pátrání po Alicii. Nastoupila do vlaku, vystříhla svou matku z té jediné fotografie, kterou si uchovala z dětství, a rozhodla se změnit své příjmení z Festové na Taylorovou.

Střih, střih, střih.

Rozstříhala svou matku na maličké kousky a usilovně se snažila nerozplakat.

Už pochopila, proč nikdy necítila žádné emoce.

Nezískala jsem během let srdce z kamene. Podědila jsem ho po sestře Catherine!

A nyní byla rozhodnutá, že chladného srdce, jež jí bilo v hrudi, využije jako Beatrice Taylorová jen ku svému prospěchu.

PRVNÍ KAPITOLA

„*Signora, allacci la cintura di sicurezza. Zapněte si pás.*“

Kapitán se omluvil za turbulence, jež provázely jejich let, a za bouře, kvůli nimž musel letadlo odklonit nad Sicílii.

Zatímco letadlo klesalo na přistávací dráhu, Beatrice si pomyslela, že ostrovní království Bellanisiá je na její vkus příliš blízko Trebordi. Ani si nebyla jistá, jestli o práci zde vůbec stojí.

Tisková asistentka Jeho královské Výsosti prince Juliuse z Bellanisie.

Nově vytvořená pracovní pozice v týmu nového dědice koruny.

Úkol zněl stručně: napravit pošramocenou pověst korunního prince předtím, než si zvolí svou nevěstu.

Vybudovala si v oblasti PR úspěšnou kariéru. Napravovala pošpiněné pověsti padlých celebrit, zkorumpovaných politiků, rozvášněných sportovců a prakticky kohokoli, kdo potřeboval pomoci vyhrabat se z bahna, do něhož se vlastní vinou ponořil. Aféry, dramata, lži – s tím vším si Beatrice dokázala poradit.

Nikdo netušil, že tu chladnou ženu, jež před kamerami mluvila o těch nejcitlivějších záležitostech,